

БОЙКІВЩИНА

Видання Турківської районної ради

НАРОДНИЙ ЧАСОПИС ТУРКІВЩИНИ

№9 (1305) СУБОТА,

1 березня 2014 року

У владі

МИХАЙЛО КІНЬ НАПИСАВ ЗАЯВУ ПРО ВІДСТАВКУ

У вітерок голова Турківської райдержадміністрації Михайло Кінь написав заяву про свою відставку, яка в даний час знаходиться у кадровій службі облдержадміністрації. А допоки немає Указу про звільнення, він виконує обов'язки голови РДА. Наразі працюють на своїх посадах і його заступники. Як повідомили редакцію в РДА, вони ніяких заяв не писали і продовжують виконувати свої функціональні обов'язки.

Поки що у нас немає інформації про відставку будь-яких інших чиновників, хоча у деяких регіонах Львівщини прокотилася хвиля системних звільнень. Є випадки й захоплень адміністративних будівель.

Василь ВАСИЛЬКІВ.

НАРОДНИЙ ПОЕТ-ПІСНЯР

Мирослав Воньо – український поет-пісняр, автор п'яти поетичних збірок та чотирьох магнітоальбомів і компакт-диску, народився на Старосамбірщині. Після школи закінчив Дрогобицький нафтовий технікум, згодом – філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту. Сьогодні живе і працює у Хмельницькому. Він тісно співпрацює з відомими композиторами Олександром Злотником, Юрієм Рибчинським та багатьма іншими. У свій час мав співпрацю із легендарним Володимиром Іvasюком. Пісні на його слова (багато з яких стали шлягерами) виконують популярні українські артисти.

Небесна Сотня

Життя було ще вчора у серцях,
Які вже зорями полинули до Бога.
Стойть Україна в траурних стрічках.
Радіє й плаче наша Перемога.
Стойть, немов на варті, весь Майдан,
І тільки чути: «Пліве кача по Тисині...».

Новій Україні не злічити ран.
Як боляче і гірко Україні!
Приспів:
А тисячі палаючих свічок
Осяяли космічну всю безодню.
На небесах побільшало зірок:
Вони прийняли вас – Небесну Сотню!
Як тяжко нашим слізам і серцям!
До неба тягне ручки сиротина.

Ви розкажіть там посестрам-зіркам:
Очистилась від погані Україна!
Священні сльози ваших матерів
Течуть і падають, неначе віск, в
бездоню.

Вкраїна проводжа своїх синів,
До неба проводжа Небесну Сотню.

Тепер оселя ваша — небо все.
Для вас нема, нема, немає того
світу.

Як сяєво любов тобі несе,
Поглянь, дитино, це твій тато
світіть!

Приспів.
Ви нам світити будете в віках
Своїм геройством, духом, честью і
сумлінням.

По ваших славних зорях-іменах
Учиться жити будуть покоління!
Приспів.

Мирослав ВОНЬО.

Bітаємо

Хорошого, вірного, щирого друга, доброго порадника Богдана Олексійовича Михайлика з 65-річчям, яке він святкуватиме 3 березня, щиро вітають Ярослав Дем'яновський, Валерій Височанський, Петро Осташ та бажають йому міцного здоров'я – з роси і води, невичерпної життєвої енергії, сімейного благополуччя, великого людського щастя і довголіття.

Летять роки, як лебеді у вирій,

*Життя іде, його не зупинить.
Прийміть вітання наші щірі,
Ще до ста років зично прожить.
Хай будуть поруч віра і надія,
Як два крила, що впасті не дадуть.*

I сам Господь по милості наділить

В здоров'ї, радості щасливу довгу путь!

Колектив управління Державної казначеївської служби у Турківському районі щиро сердечно вітає з ювілеєм головного казначея – Любов Іванівну Вовчанську і бажає їй шановній ювілярці міцного здоров'я, великого людського щастя, радості від життя, сімейного благополуччя, Божої опіки.

*Прийміть вітання наші щірі
І побажання в цей святковий день.*

*Нехай з небес від Бога
плеться милість,
Любов і الشана від людей.*

*Хай Божа Мати від
біди оберігає,*

*В душі панують мир і доброта.
Ісус Христос здоров'я посилає
На щастя щедрі многії літа.*

Зустрічі

КРІЗЬ ВОГОНЬ І СЛЬОЗИ

Афганістан – невилікова рана для усіх нас. Лише з турківських юнаків, які пройшли крізь його пекло, шестеро повернулися на батьківщину в цинкових домовинах. Деєв'ятро померли від ран уже вдома. Їх щорічно згадують живі бойові побратими, вдячні земляки, на своїх зібраннях біля пам'ятника воїнам – афганцям в Турці. Так було і цьогоріч, у переддень 25 –ої річниці відведення радянських військ із Афганістану. Сюди, до монумента Слави, прийшли представники органів влади, керівники громадських організацій, райвійськкомату, жителі міста, бойові побратими. Вони поклали квіти, хвилиною мовчання вшанували пам'ять про тих, хто не повернувся з бойовиськ афганської війни. Панаходу за убієнними відслужив о. Мар'ян (УГКЦ).

Після цього всі учасники зібралися у залі засідань районної ради.

Ведучі масового заходу “Земля, скроплена кров'ю українців” Надія Донець та Аня Ференц, відкривши його зворушливими словами й запросили до залу воїнів – афганців, які нині проживають на Турківщині. Зал зустрічає їх бурхливими оплесками.

До ветеранів – афганців, членів їхніх сімей із словами щирої подяки звернулися: заступник голови РДА Оксана Манюх, голова районної ради Василь Дробот, колишній воїн – афганець Мирон Волчанський, районний військовий комісар, підполковник Іван Полончук, міський голова Юрій Касюхнич, який вручив тим афганцям, хто проживає в Турці, цінні подарунки. А ветеран Великої Вітчизняної війни Олексій Ярута наголосив: “Ми, представники старшого покоління, завжди гордилися Вами. Бо Ви чесно і добросовісно виконали свій військовий обов'язок. Залишайтесь і далі такими ж порядними, будьте прикладом для молоді.”

Від РДА цінні подарунки воїнам – афганцям вручили Богдан Москаль, Мирон Бойко, Оксана Манюх та Богдан Петренко.

До присутніх воїнів – афганців також звернувся Ільницький сільський голова Віктор Кропивницький, який повідомив, що їхня сільська рада (до речі – єдина на Турківщині) зуміла винайти кошти і вирішила преміювати сімох ветеранів Афганістану, які проживають на їхній території, в розмірі 1000 гривень – кожного.

Вітаючи воїнів – афганців, заступник голови районної ради Юрій Лило наголосив: “Ви – мужні! Ви – пройшли крізь вогонь і слізози! Будьте і далі прикладом для усіх нас!” За дорученням голови обласної ради Юрій Дмитрович повідомив, що для потреб воїнів – афганців вирішено придбати ноутбук та відеосканер.

Усім присутнім – за організацію пам'ятного заходу, за нагороди, за теплі слова вітань – щиро подякував голова районної організації Української Спілки ветеранів Афганістану Зеновій Кузьо й майстерно виконав свою пісню “Афганістан”, яка народилася 34 роки тому в Афганістані, після проведення однієї із бойових операцій.

Володимир БАБІЧ.

У прокуратурі району

ВІДКЛИКАНО ПОЗОВИУ ЗАЯВУ

25 лютого прокурор Турківського району Володимир Рекшинський звернувся з клопотанням до Львівського окружного адміністративного суду про відкликання своєї позовної заяви щодо скасування рішення позачергової сесії Турківської районної ради № 333 від 27.01.2014 «Про визнання Народної Ради України колегіальним органом, уповноваженим представляти інтереси народу» та рішення №334 цієї ж сесії «Про утворення виконавчого комітету Турківської районної ради».

Наш кор.

Вітаємо

Колектив дитячого садка Турківського НВК щиро сердечно вітає з ювілейним днем народження кухаря Орисю Григорівну Плядер і бажає їй доброго здоров'я, невічерпної життєвої енергії, благополуччя, великого людського щастя і Божого благословення.

Бажаєм Вам на видноколі
Здоров'я, миру і добра.
І зичимо всього, що треба,
Щоб дав Господь з ясного неба:
Щасливих літ, і довгих літ,
І мирний день, і мирний світ.

Колектив Турківського відділення НАСК «Оранта» вітає свого начальника Ганну Іванівну Яворську з ювілейним святом – 60-літтям від дня народження, яке святкує сьогодні. Дорога наша, ювілярко, бажаємо ще багато-багато років міцного здоров'я, такої, як і дотепер, трудової наслаги, не-втомності у всіх справах, родинного щастя та добробыту. Ви заслужили і повагу, і пошану, і любов серед колег за відданість справі, за чуйність у ставленні до своїх співпрацівників по роботі.

У цей святковий світлий день,
Коли настів Ваш ювілей,
Ми щиро Вас вітаємо,
Добра і щастя Вам бажаємо.
Хай обминають Вас тривоги,
Хай Бог дасть щастя на путі,
Хай світла, радісна дорога
Щасливо стелиться в житті.
Тож не старійте і не знайте
В житті ні смутку, ані бід.
У серці молодість плекайте,
Живіть до ста щасливих літ.

Відділ освіти, районна профспілкова організація працівників освіти щиро сердечно вітають свою колегу, завідувача методкабінету Наталію Миколаївну Дуду з днем народження, який вона святкує в перший день весни, і бажають їй міцного-міцного здоров'я, світлої радості в житті, родинного тепла, Божого благословення.

Нехай волошками цвітуть літа прекрасні,
Нехай здійсняться тисячі бажань,
Щоб доля дарувала тільки щастя,
Ні краплі бід, ні жалю, ні страждань.
Життя хай квітне, мов вишневий сад,
І кожен день усміхнено радіс.
А доля подарує зорепад
Здоров'я, миру, успіхів, надій.

Працівники Турківського району електромереж щиро вітають з 55-річчям від дня народження головного інженера Турківського РЕМу Володимира Михайловича Старушевича і в цей прекрасний день бажають йому міцного здоров'я, великого людського щастя, світлої радості в житті, довгих її благих літ.

В цей день вітаємо зі святом,
Здоров'я зичимо багато.
Хай щастя в серце завітає,
Добром Господь благословляє.
П'ятдесят п'ять ... У Вас в житті ще літо
Хай довгим буде й не спішить зима.
І в цей прекрасний день всі Вам бажаєм
Здоров'я, щастя, радості й добра .

Трагедія українського народу

ВІДЕО, що роздирає душу...

<http://www.youtube.com/watch?v=x6VrIRpYnek> «Расстрел майданутых»

Мільйони очей в останні дні прикути до екранів телевізорів, комп'ютерів, де в прямому ефірі відбуваються церемонії прощання із загиблими революціонерами на вулицях Києва. В Інтернеті появляються щораз нові відео, де зафіксовані шокуючі кадри вбивств та поранень. На чергове з них я натрапила однієї ночі... Переглядаючи це 41-хвилинне вражаюче відео, відео жорстокої розправи над українцями, відео болю і жаху, відео неймовірної відваги і безстрашного подвигу українського народу, на 24-й хвилини бачу свого рідного брата (на фото)... раненого, над яким схилені побратими і лікарі...

Важко передати мої відчуття в той момент... Здається, вже немає відчуттів, після двогодинного переживання у той страшний «чорний четвер» за його стан в операційній, після багатогодинного очікування його приїзду до Львова, після ночі на п'ятницю, коли поклали його до лікарні, після осмислення тих жахливих подій протягом наступних днів і ночей, після ридань під час трансляції прощання із загиблими на Майдані... уже немає відчуттів, є натомість пустота... але то тільки на мить, а потім знову біль, жаль, слезози і крик душі: «За що?»! За що полягли ті невинні, беззбройні хлопці, хлопчики, чоловіки, той цвіт нації, що кинув виклик ворогові, і без зброї в руках ішов під кулі снайперів? «Куди вони ішли?», - запитувала себе я і... не знаходила відповіді... Немає логічного пояснення тому подвигові горстки неозброєних людей, які, побачивши відкритий шлях і відступаючого ворога, просто пішли вперед. Падали від куль снайперів, піднімали поранених, відтягували мертвих і... далі йшли. Вони не думали в той момент, що це пастка... Вони не думали про загрозу своєму життю. Я думаю, цей феномен ще довго будуть вивчати історики, психологи, документалісти та інші фахівці, і, безумовно, будуть давати кожен свою оцінку їхнім діям, але зараз пояснення може бути тільки одне: вони ішли, щоб показати нам, усьому світові, хто

такі українці, показати свою велич духу, нескореність, відвагу і силу! Силу – без

гадала Україна, чого буде коштувати їй оце багаторічне мовчання її громадян, ця напівсплячка, напівбайдужість, їхня продажність за сотню-два гривні... Яку ціну заплатить вона за потурання корупції, за викривлену історію, за підміну цінностей, за допущення до влади бандинтів. Хіба могли передбачити сотники Майдану, формуючи свої козацькі сотні, що одну з них приайдеться при-

зброї, без краплі страху, силу духу, готовність віддати життя за Ідею, за Свободу, за Україну. І в них це вийшло. Неоціненно дорогою ціною український народ переміг у цій нерівній боротьбі із темними силами криміналітету – гідри 21-го століття, що вstromила свої щупальця у кожен прошарок суспільства, що поставила на коліна простих людей, закрила їм рота, очі і вуха. Зробила їх рабами на своїй землі. І смоктала з них кров. Збагачувалася мільйонами, мільярдами умовних одиниць, золотом, землями, угіддями, національними багатствами, що по праву належать народу. Але не передбачив ворог одного: що не той народ обрано ним для рабства, українці з роду-віку не були рабами на своїй землі. Терпець увірвався, і народ повстав, повстала Україна! Тільки не думала, не

нести в жертву Богові взамін за переродження України? Найкращу Сотню... Сотню, яка стала Небесною... А якби знали, то чи пішли б свідомо на це?...

Залишімо це запитання без відповіді. Стрілку часу назад не прокрутити і загиблих не повернути. Натомість задаймо собі інші.

ЧИ готові ми продовжити справу наших Героїв із Небесної Сотні?

ЧИ готові ми продемонструвати рішучість у боротьбі із нашим ворогом? Адже ворог ще не знищений, він причайється і вичікує, приміряє на себе вигідну роль, у якій хоче постати перед нами надалі. Перефарбовується...

ЧИ готові ми жити віднині і надалі тими цінностями й ідеалами, за які вмерли наші побратими і посестри?

ЧИ готові ми віднині і надалі не брати і не давати хабарів? Не обдурювати

своїх близьких з метою наживи, чи то маленький продуктовий магазин, чи велика тендера компанія?

ЧИ готові ми не продавати і не купувати виборчий голос за кілограм гречки, чи навіть кілька сотень гривень?

ЧИ готові ми протистояти спокусі брати чуже, простили словами - НЕ КРАСТИ: а) бюджетні кошти, працюючи чиновниками будь-якого рангу; б) підприємницькі гроші – працюючи найманими робітниками на підприємстві, чи то великий завод, супермаркет чи приватна хлібопекарня?...

ЧИ готові ми позбутися – раз і назавжди – гnilої «сокровості», що тягне нас у минуле і заважає жити теперішнім, і змінити своє майбутнє?

ЧИ готові ми, кожен на своєму місці, робити все від нас залежне, щоб Україна переродилася і стала тою державою, в якій хотілося б жити нашим наступним поколінням?

Нехай кожен з нас, задумуючись над втраченими на Майдані життями, над тим болем, який доводиться переживати рідним, близьким, друзям загиблих, дастъ перш за все собі відповідь на ці інші подібні запитання.

Зараз перед нами стоять надзвичайно важливі завдання – стати повноцінним громадянським суспільством, нарешті стати незалежною від будь-кого державою, об'єднатися в думках, поривах, молитвах і діях і власними руками творити свою історію, відбудовувати економіку. Ми повинні продовжити справу повного переважання країни, зокрема: системи влади, системи цінностей, системи мислення. І не буде нам прощення нашими нащадками, якщо ми зараз ЦЬОГО НЕ ЗРОБИМО!

Не пробачать нам душі загиблих Героїв – ангелів із Небесної Сотні! І ми мусимо виправдати їхню жертву, їхній Подвиг, їхній Вчинок. Віддати шану загиблим, подякувати Богу за живих і, ставши пліч-о-пліч, продовжити нашу боротьбу за відродження України! Слава Україні! Героям Слава!

P.S. Безмежно дякую Тобі, Господи, за живого брата...
Леся ДРЕБОТ-ЛАБЕЦЬКА.

Наши інтерв'ю

ПРО ГРІХ, МОРАЛЬ І СУСПІЛЬНУ МІСІЮ

Ми, звичайні пересічні громадяни, практикуючи християнські атеїсти, часто розмірковуємо про роль і місце священика в нашому житті, в суспільстві взагалі. І, зазвичай, думок тут є безліч – правильних і неправильних, грішних і праведних. У цьому контексті мені пригадалися слова о. Василя Цимбалістого ЧСВВ, сказани з нагоди Року Священства, який тривав від червня 2009-го по червень 2010-го року, проголошений Святішим отцем Бенедиктом XVII: «Кожен священик повинен бути свідомий, що з волі Христа Господа він покликаний, вибраний і наставлений Церквою, щоб допомагати людям у справах Божих, приносити дари і жертви за гріхи людей, та й за свої власні гріхи.»

Таке розуміння священства мають і звичайні миряни. Вони звертаються до священика за його духовними послугами, як, наприклад, уділення Святих Тайн, уділення благословення, прохання молитов, особливо відслугення Святих Літургії та інших молінь за себе, за свої родини, за померлих, за друзів чи в інших потребах.

Кожний священик покликаний і обраний Богом, щоб бути посередником між Богом і людьми, представляти молитви людей Господові. Присутність священика серед людей повинна здійснювати заедання солі і світла. Сіль зберігає речі від зіпсування, а світло проняне темрявою.

Про гріх, покликання до священства, про погляд на суспільні процеси в державі сьогоднішня наша розмова з настоятелем храму се. Апостолів Петра і Павла УГКЦ м. Турка о. деканом Тарасом напередодні його 50-ліття.

– Отче, почнемо з традиційного: як Ви стали священиком? Які обставини чи події спонукали до цього?

– Якихось особливих, як кажуть, класичних спонук не пригадую. Очевидно, в цьому основна заслуга моєї бабці, ревної християнки. В радянські часи в нашому селі Грушатичі, на Старосамбірщині, церква була закрита, а здійснювати чин похорону приїжджає священик з сусіднього села. Тоді ще дитиною я часто з бабусею ходив на похорони, мені подобалося, як править священик, подобався запах кадила, його одяг. Але згодом, коли підріс, зрозумів, що дорога до священства мені закрита. Мама працювала вчителькою, А, окрім мене, в сім'ї були ще молодші брат та сестра. В разі моєго вступу до семінарії, маму звільнять з роботи, а братові і сестрі буде закрита дорога до вузу. Мої рідні стануть для радянської системи ненадійними, якщо не ворогами.

Уже після школи, працюючи в м. Новий Розділ на виробничому об'єднанні «Сірка», я жив в одній кімнаті з хлопцем, який готовувався до вступу в семінарію. Він кликав туди й мене. У нього ситуація була простіша: батьки були вже пенсіонерами, а брати і сестри старші від нього і вже влаштувалися в житті.

– І все ж, о. Тарасе, Ви стали священиком.

– Це вже в 1990 році, коли греко-католицька церква вийшла з підпілля, а Україна здобула незалежність, я поступив у перший набір до Львівської духовної семінарії. Пригадую, екзамени у нас приймали у Преображенській церкві. Тоді, блаженної пам'яті, владика Юліан Вороновський був молодим, для семінаристів добрым духовним наставником. Нас тоді прийняли більше 450 осіб. У цьому храмі ми й починали вчитися. Писали на коліні, підручників не було. Згодом нас перевели у приміщення піонерського табору в с. Руд-

но. Коли ми туди переїжджали, семінаристів стало менше майже наполовину. Багато моїх однокурсників не витримували. Ми вчилися по прискореній програмі – 3 роки. 14 лютого минув 21 рік, як мене висвятили на диякона. Тоді я вперше побував на Турківщині, приїхавши у с. Боберка на практику, а вже 27 травня цього ж року мене висвятили на священика. Першу службу я відслужив 6 червня в с. Хаців, де мене скерували на парафію. Чому нас стало менше? Дехто після короткого курсу навчання вже хотів висвячення, хтось розчарувався в обраній життєвій стежці, в когось не витримувала психіка. Хочу наголосити, що через неуспішність практично нікого не відраховували, всі вчилися наполегливо, розуміючи своє майбутнє призначення.

– У сім'ї, родині, окрім Вас, були ще священики? Чи, може, Ви започаткували династію?

– Ну, про династію наразі говорити не доводиться, а те, що в родині я не перший священик – факт. Моеї бабусі стрік мав парафію на Мостищчині, в с. Нагірне. Там він і похоронений. Різниця між моїм та його висвяченням – 90 років.

– Отче, очевидно, стаючи на священичу стезю,

Ви визначали для себе якусь місію, бачили суспільне призначення.

– Я не хочу в цьому плані щось ідеалізувати, гарно розповідати. Можу сказати напевне, що, стаючи священиком, не переслідував мету заробити гроші. І це кажу від широкого серця. До вступу в семінарію я працював старшим апаратником цеху очистки сірки, мав чудову зарплату – 350 грн. і більше. На той час це були великі гроші. Отже, зрозуміло, матеріальний стимул у моєму виборі був відсутній.

– А взагалі, на Вашу думку, з позиції пересічного громадянина, – яким має бути священик?

– Священик має старатися бути святым. Зрозуміло, що це важко, але він має до цього прагнути і найперше – через щоденну працю. Його особисте завжди має бути скованим, він мусить думати про загал, бути завжди там, де є його парафіяни. Якщо священик не прагне свяності, місія його є втраченою.

Хочу сказати, що дуже часто ми бачимо у священику лише те, що назовні, але поза тим є його приватна молитва, правила, до яких зобов'язує Церква. Якщо духовна особа це не практикує, тоді й зовнішні дії і вчинки будуть не зовсім прийнятними. В цьому є Божа сила, Боже провидіння. Треба завжди розраховувати на Господню допомогу, водночас не забувати про щоденну працю.

– Отче, хочу зробити Вам своєрідний комплімент. Дуже гарно й змістово кажете про прапорі. Цікаво, Ви їх підчите з листочкою чи розповідаєте в довільній формі?

– Відповідаючи на це запитання, хочу навести приклад з власного досвіду. Будучи в Боберці на практиці, отець доручив мене сказати проповідь. Наперед я до цього підготувався, склав собі план, що маю казати, хоча й розумів, що читати з листочкою не зможу. Однак, зробив це для своєрідної перестраховки. Коли я почав читати, в один момент зрозумів, що говорю занадто довго. Опанувавши себе, сказав: «Господи, допоможи! і почав говорити своїми словами. І все

(Закінчення на 5 стор.)

Наші інтерв'ю

ПРО ГРІХ, МОРАЛЬ І СУСПІЛЬНУ МІСІЮ

(Закінчення.

Початок на 4 стор.)

вийшло. Відтоді проповіді говорю без листочків. Єдине, що можу записати, якесь прізвище. Всяко ж буває, можу забути чи перекрутити його. Хоча до кожної проповіді готовуюся серйозно й відповідально, використовуючи різні джерела, але плагіатом не займаюся. Завжди дивлюся на людей і бачу їхні погляди, спрямовані на мене.

— Зараз досить часто можна почути судження про аморальність нашого суспільства, зокрема молоді. Ви як духівник, що думаете з цього приводу?

— Я б не сказав, що наше суспільство аморальне. В ньому, як і в будь-якій сім'ї, є особи з різними характерами, уподобаннями, темпераментом. Воно є таким, якими є ми самі. І не треба завжди вказувати пальцем на того чи іншого, а найперше подивитися на себе: як я поводжуся, як живу, чим займаюся. Ніхто на світі не без гріха.

А щодо молоді, вона справді розкомплексована, відверта, прямолінійна. Наше покоління в цьому плані було зажатішим. Такі були суспільні обставини. Коли йдеться про поведінку, згадаймо, якими були ми. Були гулянки, випивки, всяке бувало. Взагалі вважаю, не можуть бути високоморальними діти, коли батьки не зовсім моральні. Ми кажемо дитині, хабар — це зло, а самі даемо його за посаду чи протекції, живучи подвійними стандартами, а від дітей вимагаємо чесності й порядності. Так не буває. Найперше, турбуючись про дитину, ми повинні дати їй виховання не через репетиторів, яких часто наймають батьки, а йти з дочкою чи сином до храму. Там ми всі вчимося любові.

Я бачу, що наші діти є іншими, ніж ми. Вони живуть іншим життям, позбулися страху, застережень, які мали ми.

— Отче, якщо б Вас запитала людина, далека від християнства, що таке гріх?

— Якщо брати визначення із катехизму, то гріх — це свідоме і добровільне переступлення Заповідей Божих. А коли про це запитає людина, яка не знає, що таке Заповіді Божі, то їй треба сказати: гріхом є все, що робить людина всупереч власному сумлінню. А сумління, як відомо, — це голос Бога.

— Останні події, що відбуваються в Україні (маю на увазі євромайданівські протести) — це Божа кара чи Божий допуск для нашої держави, а чи просто так склалися обставин?

— Досить часто в критичних ситуаціях, зараз це Майдан, ми бачимо винуватцем Бога. Насправді ж (і я про це неодноразово наголошував) ми самі породили ситуацію, результатом якої став Майдан. Згадаймо, як люди в часі виборів за 50 грн. чи за пляшку горілки продавали голоси. Що, Бог ім казав так робити? Чи спонукав їх до цього? На першому місці тут була наша байдужість і вигода. Тоді ми не задумувалися: до чого все це приведе? Ми не слухали Бога, не боялися гріха. А тому не треба шукати винних в комусь, а бачити вину в собі. Бог нам дав розум і волю, а вже інше питання — як ми цим даром Господнім скористаємося. Зараз, на жаль, маємо жахливі трагічні наслідки. Звичайно, велика вина тих, хто давав накази стріляти, але запитання: чому вони прийшли до влади? Чи не ми їм допомогли?

— Отче, знаю, що декілька разів Ви були в Києві на Майдані. Чим він став для Вас?

— Коротко відповісти на це дуже важко. Коли я приїздив з Майдану, мене запитували — як там, що там? Я відповідав: щоб зрозуміти велич й, на жаль, трагізм Майдану, там бодай раз треба побувати. Для мене Майдан — це бути разом з моїми людьми, в тих нестандартних умовах спілкуватися з ними, вчити людей і вчитися в них. Це дуже добра школа духов-

ності, життєвого досвіду. Я був вражений мужністю людей і зрозумів, що став іншим, набрався майданівського духу. Гадаю, що всі, хто побував там, стають кращими.

— У багатьох людей, коли Майдан лише починається, були сумніви в його перемозі. Коли Ви зрозуміли, що народна перемога неминуча?

— Розігнавши мирний протест біля стели на Майдані Незалежності, влада втратила розум. Якби не було цих беркутівських звірств, тоді, можливо, за якийсь час люди б розійшлися. А це стало точною неповернення і початком справді революційної боротьби. Остаточно я зрозумів, що Майдан переможе, коли перший раз побував там. Відчув величезний патріотичний порив і нестримне бажання людей змінити свою державу, зробити її людяною, цивілізованою.

— Зараз, як бачимо, Майдан переміг. Честь і хвала Героям, які справді стояли на смерть! Втім, нам треба думати про післямайданівське суспільство. Яким воно Вам бачиться?

— Я б не сказав, що Майдан переміг. Перемогти когось легше, ніж самого себе. Маємо чітко усвідомити те, що ми перемогли існуючу бандитську владу, але це аж ніяк не означає, що вже найближчим часом станемо країще жити. Ми маємо змінитися, позбутися подвійних стандартів, і не хотіть там на загал — сусід чи знайомий — а ми самі. Попереду — велика і важка праця. Думаю, буде важко і не все гладко, як здається на перший погляд.

— Отче, 5 березня Вам — 50 років. З висоти пройденого й пережитого, якби повернулися роки до молодості, що хотіли б Ви змінити в своєму житті?

— Історія не має такого поняття «якби». Зрештою, я не хотів би того «якби». Загалом заглядаю в своє минуле не з ностальгією. Звичайно, було різне — добре і зле. Але, важливо, нам треба вміти робити з пройденого правильні

висновки. І не допускати в майбутньому помилок, що траплялися. Більше покладатися на Бога й намагатися не робити нікому кривиди. Взагалі я не відчуваю, що мені 50. Здається, що це — зріла юність.

— Ми — напередодні Великого посту. Це справді добра нагода для покаяння, примирення, душевного очищення. Хоча дехто вважає: для чого дотримуватися посту — живу як живу, а перед Пасхою повсповідаєся, запричащає — її гріхів наче не було.

— Нам інколи дорікають, що католицька церква знищила піст. Не закликає строго постити чи дозволяє не постити в окремі дні, а натомість відмовляти молитви, скажімо, людей старшого віку. Хочу сказати, що наша церква зробила піст просто лагіднішим, з огляду на фізичний стан людей. Мусимо розуміти, піст — це не просто обмеження в іді чи пітті, щось схоже на таку собі дісту, піст — це дуже добра нагода, через читання Святого Письма, через збільшення молитов, через роздуми наблизитися до Бога. Дехто й справді собі вважає: сьогодні я нагрішив, завтра посповідаєся, та й все гаразд. Це все рівно, що вимастити руки, а потім їх помити. У пості має бути щось глибше. Задаймо собі запитання: «Чому я не грішу?». Та не тому, що боюся Бога, а тому, що люблю Його. Добра дитина кається після неприємного вчинку не через боязнь перед батьками, а тому, що не хоче більше робити їм приkrист.

Бог — це люблячий Батько, Його болить наш гріх, але Він щораз іде нам назустріч, подаючи руку допомоги. Навіть у найскладніших ситуаціях, коли ми падаємо в гріх, Він намагається нас звідти витягнути, порятувати.

— I, на завершення, хочу почути Вашу думку стосовно вислову «Нема гріха непрощеного, є гріх нерозкайаний».

— Людина, яка приходить до Бога із щирим і відкритим серцем, Всемилосердний Господь йї прощає. Навіть Іуда мав би прощення, якби прийшов. А коли людина в гордяні не кається, то про яке прощення можна говорити? Вона сама не хоче бути прощеною. Тут головне, аби ми захотіли покаятися.

**Розмову вів
Василь ВАСИЛЬКІВ.**

Нам пишуть

СТО ДНІВ НА МАЙДАНІ

Події, що відбулися за останні дні в Україні, сколихнули весь світ. А четвер, 20 лютого, увійде в історію України як «кривавий четвер». Саме ранком того дня на вулиці, в центрі нашої столиці, бандитською владою було розстріляно десятки мирних протестувальників, які виступили зі своїми вимогами, бо людям надія брехня, фальш, що влада їх ігнорує, не дослухається до їхніх вимог, їхніх запитів.

У керівництві нашої держави опинилися ті, які любили себе в Україні, а не Україну в собі. Україна для них була територією їхнього розкошування, забагачення за рахунок простого народу. Про це свідчить оприлюднення останніми днями в засобах масової інформації їхніх «хатин», на утримання яких ішли мільйони грошей щоденно з державного бюджету, тоді коли в лікарнях помирають онкохворі діти.

Людям надіяла суцільна корупція, яка досягнула уже свого апогею, бюрократизм чиновницького апарату від низу і до самих верхів; народ опинився поза захистом своїх громадянських прав, оскільки у правоохоронних органах, судах не можна було домогтися справедливості. Суди стали корумпованими або керовані владою, починаючи від Конституційного і закінчуючи найнижчою ланкою. Ця брехня викликала в людей не те що неповагу, а обурення і гнівний осуд влади. Хто бачив таке, щоб у будь-якій цивілізованій європейській країні перші особи в державі так відкрито брехали своєму народові, як у нас. Найбільшим брехуном був сам гарант Конституції, за вказівкою якого її ж порушували. Другим брехуном був Прем'єр-міністр, що увійде в історію як «папіреднік», який довів економіку країни до краху, а на кожній нараді, на телевізійних виступах розказував про якусь стабільність, зростання ВВП та інші досягнення керованої ним влади. Не відставали від них і їхні міністри. Щоб не бути голосливим, наведу

декілька свіжих фактів уже під час Майдану. «Професійний дипломат» Кожара на з'їзді Міністрів закордонних справ Європейського Союзу в Брюсселі заявляє, що в автомобільниця Дмитра Бутова були тільки царепинки на носі. І це бачив і чув у весь світ. Другий такий «страж порядку» Захарченко говорить на всю країну, що журналістка Т.Чорновол ніхто не бив, не думав бити чи вбивати за якісь там політичні її вчинки. А побили її просто хулігани, яких вона сама спровокувала, як водій-лихач, яка їх «підрізала» своїм авто. Перший заступник «папіредника» – Арбузов пояснив телеглядачам, що гривня впала, бо на Майдані стоїть люди. А про те, що при їхньому «умілому» керівництві в країні більш як наполовину зменшились золотовалютні запаси, що значно скоротився за останні роки експорт товарів, що в країну майже припинився поток інвестицій, бо іноземні інвестори побоялись їх вкладати, посільки їх розкрадають. Цього Арбузов «не помітив».

Можна ще десятки прикладів навести, як безсороно брешуть високопосадовці. Ну і, звичайно, кульмінаційною точкою людського обурення, що вивело людей на вулицю, було те, що «гарант», який цілий рік обіцяв людям, що ми йдемо в Європу і підписуємо асоціацію, за декілька днів перед підписанням повернув курс України на 180 градусів із Заходу на Схід. У людей була надія, що всі ті безчинства влади, хабарництво, безробіття будуть з часом ліквідовані,

коли вступимо в Європейський Союз. Народ побачив, що всю надію втрачено, і тому вийшов на вулицю. І тут влада переоцінила силу своєї вертикалі, розраховуючи на фактор байдужості в українському суспільстві, але вони прорахувалися. Україна уже не та, яка була 10 чи 20 років тому, виросло нове покоління патріотів, яке ніколи ні перед ким не стане на коліна, яке позбулося страху й надихатиме на боротьбу все нових і нових людей.

Світ онімів від здивування. Сьогодні всі чітко визначають на світовій мапі, де знаходиться Україна, і більше не плутають її з Росією. Влада не усвідомила того, що Україна сьогодні позбувається совка та сталінізму, що були втілені в владі, яка, слава Богу, зйшла з політичної арени. Але відправлення її дуже дорогою ціною обійшлося українському народу. Понад сотню людських життів було віддано за цю перемогу. Полягли смертью хоробрих молоді патріоти, цвіт нації, і їх імена будуть золотими літерами вписані в історію України. Воїстину героїчний подвиг вчинили захисники Майдану – після героїв Крут і вояків УПА. Постанову Верховної Ради України про присвоєння їм звання Героя України вся громадськість країни зустріла схвално.

Не байдуже віднеслись до подій на Майдані і жителі с. Лімна. З перших днів його появи в селі зголосились багато добровольців поїхати в Київ і допомагати протестувальникам. Всього на Майдані з села побувало 75 чоловік (багато з них по три рази), а Іван Дністрян – з жовто-блакитним прапором із написом «Лімна» – уже 100 днів на Майдані. Він і сьогодні там.

Василь КОСТЬ,
с. Лімна.

Вітаємо

Дорогу, чуйну і турботливу дружину, любу матусю, турботливу бабусю – О р и с ю Григорівну Плядер – вітають з ювілем –

65-річчям від дня народження чоловік Євген, доньки Тетяна та Іванна, онуки Павло та Євген і бажають їй міцного здоров'я, родинного тепла, довголіття, Господнього благословення на многії і благі літа.

Люба бабусю і матінко мила,
Велике спасиби, що Ви нас зростили.

Ми просимо з глибин сердечъ,
Щоб добрий Бог, щоб Бог-Отець
Міцного Вам здоров'я дав.

I щоб 100 літ Він Вас оберігає.

Спасиби Вам за руки робочі,

За довгі нелегкі й недоспані ночі.

To ж зичимо Вам ще чимало прожити,
Щоб всіх на сторіччя змогли запросити.

Настоятелю храму св. Апостолів Петра і Павла м. Турка, декану о. Тарасу Більо – 50!

Отече Тара-се!

Прийміть найщиріші вітання з нагоди ювілею. На Майдані в Києві Ви побували, за долю України переживали.

Хай ювілей Вас не лякає,
А більше сил Вам приваблює.

Хай Всевишній в Троїці Единій

Подастъ здоров'я Вам, отче, й сили.

Хай Ангел торкнеться Вас ніжним крилом, щоб несли Ви довіку Божу науку у світ, а Господь посилає Вам мно- гая літ.

Сусіди: М.М. і С.В.Б.

Точка зору

Потрібне не перезавантаження влади, а очищення і зміна системи

Слава Богу! Євромайдан переміг диктатуру, але для повної її ліквідації, побудови Української України потрібне прийняття відповідних законів. Наприклад:

1. Новий Закон про вибори депутатів і, в першу чергу, до Верховної Ради України:

а) вибори провести за відкритими списками, коли виборець голосує за конкретного кандидата, за конкретну особу, а не тільки за партію;

б) якщо кандидат у депутати не набрав 50% голосів виборців, то тоді проводиться другий тур виборів по тих кандидатах, що набрали найбільше голосів у першому турі. Це унеможливить попадання випадкових осіб до Верховної Ради;

в) якщо депутат не виконує своєї програми і обіцяє перед виборцями протягом року, виборці мають право його відкликати і обрати іншого;

г) депутат Верховної Ради України зобов'язаний знати українську мову і тільки українською мовою виступати і взагалі користуватись у Верховній Раді;

д) обмежити чи скоротити кошти на утримання депутатів: скасувати великі пільги депутатам, зменшити число засідань до трьох місяців (серпень, вересень, жовтень), в основному для затвердження бюджету держави і внесення нових законів і поправок, і доповнень до уже існуючих. Мається на увазі теперішнього переливання з пустого в порожнє, на зразок: «Вноситься проект закону про внесення змін до закону» і т.д. і т.п. І ця вся балаканіна проводиться вже майже двадцять років.

Якщо вже обрані депутати не в змозі самі і не можуть підготувати той чи інший Закон, то нехай візьмуть за основу відповідний нормативний акт іншої демократичної і економічно сильної держави і пристосують його

до наших умов (натури українців, географії, території, господарки, матеріального та економічного становища і т.д.).

Оплата депутатам має проводитись за конкретний час їхньої роботи. Так, як це було при советах, коли депутати навіть імперії СРСР місяць-два збирались на сесію і за цей час мали плату і були на державному утриманні. Решту свого життя і часу виконували певну роботу (доярка доїла корови, тракторист орав і сіяв, вченій займався наукою), за яку отримували певну плату. Ніяких квартир в столицях, а тільки готель на час переїздання на сесії. А тепер багато депутатів перетворились на дармоїдів, споживачів і корупціонерів. Я не хочу сказати, що не було таких негативів в СРСР, але це було не в такій кількості.

2. Новий Закон про громадянство України, який би обмежив наплив різного роду проходимців, злочинних елементів, українофобів та іншої непотребі, з якої формується і збільшується «п'ята колона». Кожний, хто стає громадянином України, зобов'язаний знати українську мову.

3. Повернути графу в паспорт про національність його власника.

4. У перспективі має складатися Верховна Рада і Уряд пропорційно від національного складу громадян України. Щоб у Верховній Раді кожна нація мала своїх представників, і ніхто не смів кричати, що в Україні порушуються права нацменшин.

5. Провести ревізію майна всіх багатіїв. Яким шляхом вони його здобули. У випадку незаконного привласнення державного чи громадського майна, повернути його державі.

6. Заборонити торгівлю землею. Якщо це не зробимо, опинимось на «нашій не своїй землі» не власниками (колективними), а рабами. Якщо власник земельного паю хоче продати землю, то її викуповує в нього держава.

7. Суддів обирати громадянами, а не призначати чиновниками, які потім виконують їхні вимоги та меркантильні інтереси.

8. Відмінити пенсійну реформу, що збільшує вік і стаж для виходу на пенсію. Скасувати пільги на підвищенні пенсії чиновникам часів СРСР і комуністичним функціонерам та всім іншим чиновникам. Звичайно, крім вчених, науковців, геройв СРСР та ім подібних.

Підвищені пільгові пенсії мають отримувати чиновники тільки за зароблений стаж у Незалежній Україні, тобто з 24.08.1991 р.

9. Новий Закон про референдум, який набирає чинності після його оприлюднення ЦВК, що він відбудувся, і не є обов'язковим для затвердження Президентом, Верховною Радою.

10. Закон про хабарництво і корупцію.

У ньому має бути чітко прописано, що якщо чиновник, службовець чи інша особа, що працює в державній установі, підприємстві (Президент, міністр, інженер, лікар, вчитель і т.д.) пійманий на хабарництві – і це доведено судом, крім кримінальної відповідальності, несе і адміністративну. Така особа назавжди позбавляється права працювати в державній установі чи підприємстві, незалежно від її посади.

Наприклад, скажімо, президент не має права в майбутньому бути навіть стороженем у державному підприємстві.

11. Розпочати активну бо-

ротьбу з алкоголізмом. Йде масове споювання народу, особливо в селах. Ведеться безконтрольна торгівля алкоголічними напоями, в тому числі різними «сурогатами». В селах є особи, що торгують алкоголем цілодобово. Відновити лікувальні заклади для алкоголіків.

Вічна Пам'ять і Слава тим, що загинули на Євромайданах, захищаючи Україну і наше майбутнє.

Нехай Господь поселить їхні душі, де всі Праведники спочивають.

А ми повинні знати і усвідомлювати, що найкраще пошанування пам'яті про цих загиблих буде тоді, коли свою працею, кожний на своєму робочому місці, будемо розбудовувати Україну таку, за яку вони віддали своє життя. Щоб кожний громадянин був захищений законом і владою, щоб ніхто ніколи не посмів стріляти в мирних громадян, що зібрались на віче чи мітинг.

Наше майбутнє залежить від нас самих. Маємо бути чесними і не продаватись на виборах. Адже все залежатиме від того, яку ми обираємо владу. А відтак, які вона прийматиме закони і постанови, і як ми будемо їх виконувати всі – від двірника до президента.

Як показали останні події в Україні, ми, українці, є дружні, згуртовані, вмімо в критичний момент об'єднатись і приймати розумні рішення, діяти при потребі рішуче і безкомпромісно.

Маємо Гімн, але не завжди всі живемо за його змістом.

Ми завжди співаємо:
 «Згинуть наші вороженьки, як роса на сонці,
 Запануєм і ми, братя, у своїй сторонці».

А треба співати і брати до уваги слова, де є, так би мовити, рекомендації, що треба для того, щоб панувати. Ось що потрібно:

«А завзяття, праця щира
 свого ще докаже,
 Ще ся волі в Україні
 пісенька розляже».

Тож для того, щоб панувати, потрібно щиро, із завзяттям, працювати і працювати. Слава Україні! Слава Героям!

Микола МИХАЙЛІК,
 член Проводу Турківської РО КУН.

Люди Верховинської землі

ДОБРО ЗВЕРШАЙ, ТА НАГОРОД ЗА ЦЕ НЕ ВИМАГАЙ –

життєве кредо бібліотекаря Завадівського НВК Ольги Кольганович

Бібліотека Завадівського НВК функціонує з 1989 року. Це невеличке, окрім приміщення, площею 17 м кв. Саме через маленьку площу й довелося переобладнати в ньому стелажі та тематичні книжкові полици і надати бібліотеці належного естетичного вигляду. Кожного, хто переступає поріг книжкової скарбниці, зустрічає пам'ятка «Як поводитись з книгою». Поруч, у коридорі, – постійно діючий куток «Голос книгољуба», у якому подають інформацію для школярів про нові надходження у бібліотеку, пам'ятні дати в житті нашої держави, рубрики «Це – цікаво», «Найактивніший читач шкільної бібліотеки», «З історії виникнення книги», «Видатні люди про книгу». Господинею шкільної бібліотеки (за сумісництвом) впродовж усіх цих літ є вчителя української мови і літератури, спеціаліст вищої категорії Ольга Кольганович.

– Ще з дитинства у мене велика душевна тяга до книги. Коли мені виповнилося 5 років, померла матуся. Мене ростили батько. Після закінчення школи, про те, аби навчатися стаціонарно, не було й гадки, адже у нашої сім'ї виники досить серйозні проблеми. Через важку недугу, спаралізувало бабусю, і вона 7 років лежала прикутою до ліжка, а, крім хворої бабусі, в домі ще проживала цьоця-інвалід. Залишили одного тата з хворими людьми було нереально, – каже Ольга Орестівна. – Вибрала заочну форму навчання, поступивши у Прикарпатський університет ім. В. Стефаника. Пригадую, що в дитинстві мене завжди жаліли і пестили. І найкращим подарунком для мене були книжки. З цих книжечок я робила домашню бібліотечку, складала їх акуратно, нумерувала. Навіть тут, у шкільній бібліотеці, й досі зберігається моя старенька-старенька, з пожовклими від часу листками, книжечка Л. Українки «Біда навчить», на якій у кутку написано мое дівоче прізвище і номер книжки. Я – з 1972 року, а книжка випущена у 1973-му. Аж не віриться сьогодні, що мое дитяче захоплення книжками переросло у професію.

З усього видно, що Ольга Кольганович ніколи не сидить склавши рук. Практично усі заходи, які проводять

у Завадівському НВК, не обходяться без участі шкільної бібліотеки. окрім інші фрагменти зафіксовані в альбомі, де на знімках видно, як відвідувався в навчальному закладі конкурс на краші ілюстрацію до художнього твору чи на краще читання поезії Шевченка, як посвячували першокласників у читачі, як проходили у школі Тиждень книги, свято «Прощавай, Букварику».... З ініціативи та під керівництвом Ольги Орестівни, за сприянням чоловікової сестри та з допомогою учнів 7 класу, вдалося видати брошурку під назвою «Коломийки Бойківського краю». В цій книжечці є не тільки запозичені в односельчан, а й складені власні коломийки, є тут також відомості про самих виконавців коломийок, словничок діалектних слів.

Нині до бібліотеки прийшли нові читачі, із новим світосприйняттям, сучасними потребами, літературними уподобаннями. Тому велика увага приділяється комплектуванню фонду. З цією метою щорічно проходить тиждень «Подаруй бібліотеці книгу». Тільки за 2012-2013 навчальний рік бібліотека одержала 120 подарованих книг.

– Була й така проблема, коли учні та випускники школи, маючи бажання більше дізнатися про рідне село, приходили до мене в бібліотеку, а я нічим не могла їм у

цьому зарадити, – розповідає шкільний бібліотекар. – Бо для того, аби гордитися рідним краєм, любити його, потрібно знати свою Малу Батьківщину. Тоді я вирішила взятися за цю справу. Було це шість років тому. Недалеко біля мене жили сусіди – старожили села. Кожного дня, після роботи, я йшла до них і з їхніх уст записувала історію Завадівки. На основі цих розповідей був створений альбом «Літопис села Завадівка» – джерело, яке нині служить великою підмогою при складанні рефератів чи розповідей про рідне село для учнів і студентів. Навіть Юрій Гайда використовував ці дані для написання своїх книг про Турківщину. Креаційно-пошукова робота шкільної бібліотеки – саме так ззвучить проблема, над якою я працюю.

Підтвердженням цьому є створений в бібліотеці «Етнографічний куточок», в якому зібрані старовинні речі побутового вжитку, інформаційно-ілюстрована виставка «Декоративно-ужиткове мистецтво Бойківського краю».

У розмові зі мною Ольга Орестівна згадала добром словом своїх активних помічників, любителів книги, восьмикласниць Христину Куліковську, Анну Дрич, Софію Журавчик, учениць 7 класу Марину Павлик, Василіну Кузьо, Тетяну Кузан. Ці школярки беруть участь

у сортуванні книг при поповненні книжкового фонду бібліотеки, слідкують за збереженням книг. Багато допомагає шкільній бібліотеці директор Іван Нанівський. За словами Ольги Кольганович, Іван Миколайович – людина слова і дуже добрий господар, який дбає про те, аби в школі все було якнайкраще. Заслуженою похвали заслуговує й методист відділу освіти Надія Гав'як, яка вміє порадити, допомогти, надати необхідні методичні рекомендації.

До речі, у 2012 навчальному році, 30 вересня, у Всесвітній день бібліотек, бібліотека Завадівського НВК приймала гостей – шкільних бібліотекарів з усього району. Тоді відбулося дуже гарне та змістовне свято. Також Ольга Кольганович – цьогорічний учасник обласного конкурсу «Бібліотекар року». І ми щиро надіємося на її перемогу. А ще вона мріє створити серію тематичних добірок «Турківщина в особах». Це будуть розповіді про видатних людей – вихідців з нашого району, діяльність яких пов'язана з нашим краєм, які відіграли важливу роль у розвитку літератури, музичного та образотворчого мистецтва, історії та природничих наук, медицини.

З цього випливає, що місія бібліотеки значно ширша, ніж інформаційна. Бібліотека Завадівського НВК є центром, який демонструє духовність, культуру, послуги в навчанні, освіті, організації дозвілля, спілкуванні.

– І якщо ти обрав професію бібліотекаря, – зазначає героїня моєї розповіді, – то не слід ніколи забувати слова Іллі Еренбурга: «Бібліотекар у нашій державі не регистратор, не службовець, який дивиться, чи всі книги на полицях. Він бере участь у формуванні людини...». Тому я прагнущу заохочувати учнів до самопізнання, толерантно ставитись до кожної дитини, прививати інтерес до навчання, сприяти емоційній розкутості учнів, їх психологічній комфорти. Переконана: кожна дитина має свій неповторний дар, який потрібно помітити, відшліфувати, і тоді він засяє, заіскриться найкоштовнішим діамантом.

Ольга ТАРАСЕНКО.

Майданівська поезія

І БІЛЬ, І СМУТОК, І ПЕЧАЛЬ

ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ
(МОЇМ ЗЕМЛЯКАМ)

Не за статки їхали у Київ,
Не за гроші довго тут стояли,

Щоби нелюди, жорстокі і криваві,

Ваше юне життя відібрали.
В холоди, у люту хуртовину

Захищали гідність українців,

Щоб держава матір'ю всім стала,

А не полем бою для злонеччин.

Гартували тіло на морозі,

А серця кували із граніту,
Ви були зразком патріотизму.

І подивом людей усього світу.

Зупинися, враже, лютий кате,

Не вбивай їх – хлопцям треба жити,

Чи за щастя неньки – України

Кров'ю землю треба окропити?

Не вмирайте, хлопці, не вмирайте,

Щедень-два – мине страшна година.

Урятуй життя їм, Мати Божа –

Когось ждуть і діти, і дружини.

Вже каштани бруньки розпускають

І травичка з-під криг визирає.

Зачекайте, хлопці, не вмирайте,

Побрратими, країна благає.

Утікає вже кат з Межигір'я,

Українці за Вами голосять:

«Боже милий, прости за гріхи їм,

Царство Боже пошли хлопцям», – просять.

**С.М. ОВЧАРОВА (Писанчин),
м. Северодонецьк.**

* * *

Героям слава, нелюду – ганьба!

На здутій тварі з оскалом гієни

Живе незмінно виражений страх,

І кров запечена невинно убієнних

На голові та на його руках.
Це кров Героїв нашого Май-

дану,
Які на прю стоять супроти зла

За справедливість, жити без обману

І без лукавства. Вічна їм хвала!

Героям слава! Дяка Україні
За материнську ласку, за любов

До тих дітей, що хочуть бути вільні,

І в боротьбі свою пролили кров.

У ката на руках, його сумлінні

Горітиме довічно тая кров.

Лиш визнання, що ми нарешті вільні,

На барикади нас не кличе знов.

Василь ФЕДЬКО.

ПОДЯКА ГЕРОЇЧНИМ
МАТЕРЯМ

Втомлена горем, побита слізами,

Над труною сина матуся ридає.

Та, що лиш сміливого Героя-синочка!

Змогла народити палка Патріотка!

Та слізози котилася, і серце стискалось,

Так матінка рідна кров сина змивала,

Який своїм мужнім та юним ще тілом

Закрив нас, мільйони, від лю того гніву.

Не зміг вдома спати

Палкий патріот, коли в нього серце болить за народ.

За рідну державу, за її майбуття,

Не шкодуючи сил, ані свого життя.

Та й рідна матуся з палкою любов'ю

Його проводжала в незворотню дорогу.

В дорогу тернисту, але героїчну,

Щоби Україна жила в мирі вічно!

Ми всі – матері синів України!

Схиляємось низько – падем на коліна

Перед матерями, синочками котрих

За рідну державу життя

віддали.

Ви вибрані Богом – сини України.

І всі ваші душі у небо злетіли

Та тут, на землі, яку Ви так любили,

Яку своїм тілом Ви захистили,

Багряною кров'ю густо скропили,

Усі покоління гордитися будуть.

Герої! Ніколи ми вас не забудем!

**Віра РУБЛЕВСЬКА,
вчитель початкових
класів Верхньовисоцького
НВК.**

ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ
ЖЕРТВАМ І ГЕРОЯМ
МАЙДАНУ

Схиляю голову низько
Перед Вами, Герої мої.

Ви знаєте: смерть поруч, близько,

У горі не сплять матері.

Вам тяжко, я знаю, шановні, Ви терпите муки страшні.

Скільки ж то пролилося вже крові

За жорстокі нечувано дні.

Я плачу, так, плачу, Герої, I важко мені на душі.

В усіх слізози плітуться рікою.

Коли ж вже минута всі ці дні?

Де ти, синочку мій рідний?

Де ти, кровинко моя? –

Плаче щоночі матуся, Плаче щоночі сім'я.

За тих, що життя вже віддали

За неньку – Україну свою, У церкві я свічку поставлю

I голову низько схилю.

**Марія ЛИМАР,
учениця 9 класу с.
Присліп.**

ЗА УКРАЇНУ

Забрали все – і волю й душу,

Лишили біль й огонь в очах.

Та я скажу, бо знаю – мушу.

Бог бачить все на небесах:

Вам Україну не здолати...

За неї моляться сини!

Гріхів катам вже не сковати,

Настане час відповісти!
Бо біль в очах назовні

рветься,
А крик душі не заглушить.
І ваше все до вас вернеться –

У першу слушну мить!

МОЇ МРІЇ

Я не хочу жити в тій країні,

Де кати на волі, а сидять невинні.

Де проста людина не має права,

Ні волі, ні долі. Хіба це держава?

Нас б'ють, убивають, саджають за гратеги,

Однак рід козацький їм вже не здолати!

За тих, хто загинув в борні за свободу!

Вічна їм пам'ять – Героям народу!

Із Богом у серці та вірю в краще

Відстоїмо волю народу, будь за що!

**Оксана СТАРОСТА,
10 клас Вовченського
НВК.**

СПІТЬ, ГЕРОЇ, СПІТЬ

Спіть, герої, спіть,
Сни про волю сніть,

Хай земля пером вам буде,

В молитвах за вас всі люди,

Сни про волю сніть,
Спіть, герої, сніть.

Спіть, герої, спіть,
Царство Боже йміть,

Ви життя не шкодували,
За Україну умиралі,

Царство Боже, йміть,
Спіть, герої, спіть.

Спіть, герої, спіть,
Нас благословіть

На всі наші починання,
На святе братів єдинання

Нас благословіть,
Спіть, герої спіть.

Спіть, герої, спіть,
Сни про волю сніть,

Непоборні ваші стяги
Завжди кличуть до звитя-
ги,

Сни про волю сніть,
Спіть, герої, спіть.

Слова і музика – Ярослава МАЗУРА.

25 лютого стартувала передвиборча кампанія дочасних виборів Президента України, які відбудуться в Україні 25 травня. У зв'язку з цим повідомляємо розцінки на передвиборчу політичну рекламу: студія радіомовлення «Карпатський гомін» – 1 грн. 00 коп. за одну секунду ефірного часу; редакція газети «Бойківщина» – 3 грн. 60 коп. за 1 кв.см газетної площини; вартість одного квадратного сантиметра газетної площині на першій сторінці – 4 грн. 80 коп.

«КАРПАТИ» (Турка) ПРОТИ «ІНВАСПОРТУ»

За повідомленням представника Національного комітету спорту інвалідів Миррослави Шперик, у Західному реабілітаційно-спортивному центрі, який розташований в с. Яворів, проводить

тренувальний збір футбольна команда Тернопільського регіонального центру «Інваспорт», що діє з 1998 року. В її складі є члени Дефлімпійської (спортсмени з вадами слуху) національної фут-

больної команди України. В складі команди: 1 чемпіон та 1 призер Олімпійських ігор, 3 чоловіки – Чемпіони Світу (Японія 2013 року), Чемпіони Європи. У складі команди – 4 майстри спорту міжнародного класу. Команда є призером Чемпіонату України з футболу серед команд з вадами слуху. Головний тренер: Бойко Ярослав Петрович – заслужений тренер України з футболу.

Команда «Карпати» (Турка) вирішила запросити титуловану команду на товариську гру. І, за узгодженням сторін, цей цікавий матч відбудеться на стадіоні м. Турка в неділю, 2 березня. Початок о 15.00 год.

Богдан МОСКАЛЬ.

1-2 березня проходить тимчасовий чемпіонат району з шахів серед дорослих та дітей. У суботу початок поєдинків – о 13.00 год., а у неділю – о 10.00 год.

Добре справи

СОЦІАЛЬНЕ ЖИТЛО ДЛЯ ДІТЕЙ-СИРІТ

Минулого року, відповідно до рішення Львівської обласної ради, була затверджена «Регіональна програма забезпечення житлом дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування». Згідно неї, наприкінці 2013 року, при допомозі районної ради, яка передбачила кошти в сумі 50 тис. грн., та за фінансової підтримки Львівської обласної ради, у нашему районі було придбано будинок для трьох дітей, позбавлених батьківського піклування, з с. Ісаї і вручено їм ключі від нього. Коли старший дитині виповниться 18 років, вона уже зможе жити у власному будинку, придбаному за кошти держави. Правда, не всі райони області в минулому році зумілискористатися цією програмою, але Турка, разом із Золочевом, Жидачевом, Городком, Мостиськими, все-таки втілила її в життя.

– Ця програма повинна би діяти й далі, адже передбачена на період 2013- 2015 років, і переважає над всіма іншими у тому плані, що діти-сироти дістають можливість одержати від держави надзвичайно потрібний для них дарунок – власну домівку, – каже начальник відділу у справах сім'ї та молоді Турківської РДА Ірина Стебівка. – Згідно програми, житло можуть одержати як діти-сироти, так і особи з числа дітей-сиріт (це особи, віком від 18 до 23 років). І в першу чергу житлом забезпечують тих, в яких воно згоріло під час пожежі. За програмою, на цей рік на придбання житла для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, заплановано кошти від району в сумі 60000 грн., а на 2015 р. – в сумі 70000 грн. Надіюсь, що якщо не на черговій, то на одній із найближчих сесій Турківської районної ради це питання буде розглянуто, а сільські ради нададуть вичерпну інформацію, чи є таке житло на їх території.

Зараз такого житла потребують два хлопчики з однієї родини, які проживають в с. Мельничне у приватному дитячому будинку. Цього року (принаймні так було раніше заплановано) вони би могли одержати його. Наступного року шукатимемо помешкання для двох сестричок із с. Бітля, в яких також подібна ситуація.

Скажу, що це дуже клопітка робота й вимагає багато зусиль і часу. В ній мають бути задіяні всі соціальні служби, відділ архітектури і містобудування, сільські ради, інші організації.

Ольга ТАРАСЕНКО.

Вітаємо

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро сердечно вітають із золотим ювілеєм старшу медичну сестру дитячого відділення

Жанну Миколаївну Скорик і бажають шановній ювілярці міцного здоров'я – до стопіччя, радості від життя, достатку, здіслення усіх мрій і бажань, Божого благословення.

*Хехай Вам завжди по-сміхається доля,
Несуть тільки радість з собою роки.*

*Хай щастя й здоров'я не зрадять ніколи,
Хай збудуться мрії, бажання й думки.*

Церковний комітет, настільник та парафіянин церкви св. Архістратига Михаїла с. Мельничне щиро сердечно вітають з ювілейним днем народження церковного касира Алісу Михайлівну Яворську – людину порядну, чесну, доброчиливу – і бажають ювілярці міцного здоров'я – з роси і води, миру, любові, добробуту в родині, Божої опіки на життєвому шляху.

*У цей святковий
світлий день,
Коли настає Ваш ювілей.*

*Ми щиро Вас усі вітаємо,
Добра і радості бажаємо.
Хай обминають Вас
триєвоги,*

*Хай Бог дасть щастя
на путі,*

*Хай світла, радісна
дорога*

*Завжди Вам стелиться
в житті.*

*Тож не старійте і не
знаїте*

*В житті ні смутку, ані
бід.*

*У серці молодість пле-
кайте,*

*Живіть до ста щасли-
вих літ!*

Вітаємо

4 березня святкує свій день народження житель с. Присліп Юрій Дмитрович Ткачишин, а також святкують 25-ту річницю подружнього життя наші дорогі, люблячі, турботливі батьки Юрій Дмитрович та Тетяна Миколаївна Ткачишини.

Вітаємо їх з цими святами і бажаємо міцного здоров'я, довголіття, великого людського щастя.

Хай кожен день дарує радість,
Хай сонце світить Вам завжди.

Роки ніколи Вас не старяять
І не приносять в дім біди.

Людської шані зичимо й тепла,
Достатку, злагоди та дружби у родині.

Щоб всі біди в безеїсть відйшли,

А радість залишилася віднині.

Життя Вам довгі-довгі роки,
Без сліз, без горя, без біди.

Хай буде радість в Вашім домі
Сьогодні, завтра і завжди.

З найкращими побажаннями Ваші діти – Іванна і Микола.

Колектив Верхньовисоцької дільничної лікарні сердечно вітає з ювілеєм медсестри Катерини Семенівни Шемелінець і бажає шановній ювілярці неба безхмарного, настрою гарного, щастя без ліку і довгого віку.

Від Бога ласки Вам бажаєм,
Здоров'я Вам – на всі літа!
Хай сонце Вам яскраво сяє
І в серці квітне доброта.

Дорогого сина, люблячого чоловіка, батька і дідуся, жителя с. Явора – Івана Володимировича Бриня щиро-сердечно вітають з ювілеєм – 50-річчям від дня народження – батьки Володимир та Юлія, дружина Оксана, дочка Мар'яна, зять Микола, син Володимир, невістка Галина, онучки Міланна, Евеліна, Христинка, Софія і вся родина. Дорогій їм людині вони щиро бажають міцного здоров'я, безмежного людського щастя, радості в житті та Божої опіки.

Хай довго всміхається сонце і небо,

Хай Бог береже Вас, рідненький,
весь час!

Та іншого щастя нам більше не треба,

Живіть тільки, рідний, із нами ѿ для нас.

З ювілеєм сердечно вітаєм,
Хай сонячним буде Ваш вік.
Ми від щирого серця бажаєм
Щастя, здоров'я і многая літ.

Хай Бог милосердний з високого неба

Дарує усе, чого, рідненький, Вам треба.

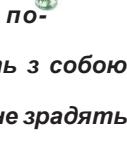
А Матінка Божа – Цариця Свята-
Оберігає від всякого зла.

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро-сердечно вітають з 65-річчям від дня народження головного лікаря дільничної лікарні с. Ясениця Юрія Юрійовича Євчака і бажають шановному ювіляру міцного здоров'я, невичерпної життєвої енергії, Божого благословення.

Нехай Вам завжди по-
сміхається доля,
Несуть тільки радість з собою
роки.

Хай щастя й здоров'я не зрадять
ніколи,
Хай збудуться мрії, бажання, думки.

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро-сердечно вітають з 70-річним ювілеєм медсестри дільничної лікарні с. Висоцьке Катерину Семенівну Шемелінєць і бажають їй доброго здоров'я – до сторіччя, родинного тепла і Божої опіки у житті.

Хай Матір Божа Вас охороняє,
В душі панують мир і доброта.
Ісус Христос здоров'я посилає
На многії і благії літа!

Колективи працівників системи рай-споживспілки щиро-сердечно вітають з днем народження голову правління Турківської райспоживспілки Софію Максимівну Марич-Бринь і бажають її міцного здоров'я, світлої радості в житті, Божого благословення.

Хай доля дарує довго-
го віку,

Добре здоров'я і щастя без ліку.
Хай обминають дім Ваш тривоги,
Цвітом і рястом проляжуть доро-
ги.

Щоб серце Ваше зігрівало тепло,
Щоб завжди в душі панувало добро.

Краси і наснаги, здоров'я без ліку
І довгого вдалого, щедрого віку!

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ від щирого серця вітають з 70-річчям від дня народження медсестру стоматологічного кабінету амбулаторії с. В.Яблунівка Калину Гаврилівну Пендлішак і бажають шановній ювіляру міцного здоров'я, благополуччя, довголіття.

Нехай душа ніколи не старіє,
На білій скатертині будуть хліб і сіль.

Своїм теплом хай сонечко зігріє,
І щирі привітання линуть звідусіль!

Адміністрація і профспілкова організація Турківської КЦРЛ щиро-сердечно вітають з ювілеєм від дня народження фельдшера лікарської амбулаторії с. Лімана Наталію Федорівну Біляк і бажають їй міцного здоров'я – з роси і води, родинного тепла, Божої опіки у житті.

З ювілеєм Вас щиро вітаєм,
Щастя безмежного ми Вам ба-
жаєм,

А найбільше – здоров'я міцного –
Найдорожчого скарбу людського!

Любимого, доброго, турботливого сина, чоловіка, батька, свата – Романа Степановича Павлика – з 50-річчям від дня народження – щиро-сердечно вітають батьки, дружина Галина, сини Андрій і Сергій, невістка Ольга та свати і бажають ювілярові міцного здоров'я, щастя, радості, Божого благословення.

Хай Матінка Божа з високого неба
Дарує усе, чого тільки треба.
Здоров'я міцного і щастя без ліку
Щасливого, доброго довгого віку.

Податкова інформа:**Не забудьте задекларувати свої доходи**

До 1 травня 2014 року триває кампанія декларування доходів громадян, під час якої всі громадяни, які здавали в оренду іншим громадянам нерухомість (квартири, будинки, кімнати тощо), зобов'язані за місцем своєї реєстрації (прописки) подати декларацію про майновий стан і доходи, отримані у 2013 році, та розрахуватись з бюджетом.

Подати декларацію та отримати консультацію щодо її заповнення можна у ЦОПП Турківського відділення Самбірської ОДПІ, який знаходиться за адресою: м. Турка, пл. Ринок, 24, зал. №1 та зал. №3. Телефони для довідок: 3-24-06, 3-22-75.

Економте свій час – обираєте електронний спосіб звітності!

Турківське відділення Самбірської ОДПІ запрошує всіх платників, хто ще не скористався системою подання звітності засобами телекомунікаційного зв'язку, економити свій час і звітувати за допомогою сучасних інформаційних технологій.

Для того, щоб отримати безкоштовний ключ електронного цифрового підпису, необхідно звернутися до Самбірської ОДПІ: м. Самбір, вул. Чорновола, 2 а, каб. 101-а. Детальнішу інформацію можна отримати за тел. (236) 3-21-11 або на сайті www.cskidd.gov.ua.

Ігор ДЕЦ,
ГДІ Турківського відділення.

Графік вивезення ТПВ (упакованого сміття) автотранспортом КП «Турківське житлово-комунальне управління» з вулиць приватного сектору м. Турка.

Вівторок – з вулиць: С.Стрільців, Бойківська, Сагайдачного, Середня, Горішня (з 8.00 год. по 10.00 год.).

Четвер – з вулиць: І.Богуна, Л. Українки, Б.Хмельницького (з 8.00 год. по 10.00 год.).

П'ятниця – з вулиць: Поляна, Поляна-бічна, Джерельна (з 8.00 год. по 10.00 год.).

Продам або обмінюю двигун, 2-корпусні плуги з регулятором на ГАЗ-УАЗ-ЛУАЗ-Тавріо.

Тел.: 0975806346, 0992363050.

Верхненська сільська рада повідомляє, що у с. Верхнє відводяться земельні ділянки для ведення особистого селянського господарства у межах населеного пункту, площею 1,2570 га, гр. Щепкові Юрію Миколайовичу.

Загублене посвідчення дитини багатодітної сім'ї ВС 019742, видане відділом у справах сім'ї і молоді Турківської РДА на ім'я Анастасії Ігорівни Галишич, **вважати недійсним**.

Продається 3-кімнатна приватизована квартира, площею 76 м², на 2-му поверсі, на площі Ринок в м. Турка, з меблями. Проведено ремонт. Газифікована. Є вода.

З господарськими прибудовами. Ціна – договірна.
Тел.: 0964346437.

Загублене пенсійне посвідчення № 2551716176, видане управлінням ПФУ у Львівській області на ім'я Ореста Володимировича Яремка, **вважати недійсним**.

Красненська сільська рада повідомляє, що в с. Красне, по вул. Л.Українки, 23, відводяться земельні ділянки, площею 0,25 га – для будівництва житлового будинку, площею 0,3333 га – для ведення особистого селянського господарства гр. Лень Я.І.

Ремонт холодильників.
Швидко, якісно, недорого.
Тел.: 0668371242
(Дмитро).

СПІВЧУВАЄМО

Класний керівник та учні 5-Б класу Либохорської ЗОШ I-III ст. висловлюють щире співчуття однокласниці Наталії **Лях** з приводу великої втрати – передчасної смерті **батька**.

Колектив Боринського професійного ліцею висловлює щире співчуття майстру виробничого навчання Богдану Богдановичу **Цуняку** з приводу тяжкої втрати – смерті **батька** – Богдана Григоровича Цуняка.

Колектив Турківського РЦЗ висловлює щире співчуття спеціалісту РЦЗ Лідії Миколаївні **Дзондзі** з приводу тяжкої втрати – смерті **брата** – В'ячеслава Миколайовича Овчинікова.

Колектив КП «Турківське житлово-комунальне управління» висловлює щире співчуття водію Михайлу Івановичу **Пуравцю** з приводу тяжкої втрати – смерті **батька**.

Колектив Кривківської ЗОШ I-II ст. висловлює щире співчуття техпрацівниці Марії Іванівні **Стоянович** з приводу великого горя – смерті **матері** – Марії Тимківни.

Адміністрація і профспілкова організація ДП «Боринське лісове господарство» глибоко сумують з приводу смерті колишнього лісника Боринського лісорозсадника Ігната Павловича **Луба** і висловлюють щире співчуття родині і близьким покійного.

«БОЙКІВЩИНА»

Реєстраційне свідоцтво ЛВ №134 видано 28 березня 1994 року.
Часопис виходить раз на тиждень.

Тираж **2662** Індекс **68486**

Редактор Василь ВАСИЛЬКІВ

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:
82500, м.Турка, вул. Міцкевича, 14
НАШІ ТЕЛЕФОНИ:
редактора – 3-12-45,
бухгалтерії – 3-21-27.
видавничого відділу – 3-25-22.

Висловлені авторами думки можуть не співпадати з позицією редакції. За точність викладення фактів відповідає автор (рекламодавець).
E-MAIL: boykivshchina@ukr.net

Часопис набрано, зверстано та віддруковано у видавничому відділі редакції «Бойківщини».

Комп'ютерна верстка – **Костянтин Малетич**.

Відповідальна за випуск – **Ольга Тарасенко**.
– матеріали рекламного характеру.

